

ningsfuld Ændring i Alderdomsloven — at Hjælp, som er ydet af det offentlige til Medicin, Hospitalsophold, Bandager og lignende, ikke er at betragte som Fattighjælp. Men hvis det indtræffer for en Familieforsørger, at han rammes af Sygdom, og at det offentlige giver ham Medicin og Hospitalsophold, vil han, hvis det er en meget fattig Mand, som ikke har kunnet spare noget sammen, alligevel blive tvungen over paa det offentlige, fordi Familien skal leve, medens han er syg, medmindre der fra anden Side ydes Familien det, som er absolut nødvendigt, for at den kan eksistere, medens Familieforsørgeren er syg. Her kunne de fri Fattigkasser løse en god, social Opgave, og jeg ved, at de fri Fattigkasser, siden Ændringerne til Alderdomsunderstøttelsesloven ere blevne vedtagne, paa mange forskellige Hold og i forskellige Egne have søgt yderligere at fuldstændiggøre den Reform, som fandt Sted derved, at man nu yder kontante Tilskud til saadanne Familiers Underhold for at gøre det muligt for de paagældende, naar de træde ind i 60 Aars Alderen, og de ikke kunne klare sig længere, at opnaa Alderdomsunderstøttelse.

Den ærede Ordfører har nævnt en Række af Felter, paa hvilke de fri Fattigkasser udmærket kunne virke. Der er foruden de Opgaver, som den ærede Ordfører nævned, en meget vigtig, nemlig at komme den betydelige Del af fattige Enker, som findes her i Landet, til Hjælp, Enker, som sidde med mange Børn. Det er et betydeligt Antal. Man gør sig mange Gange vanskelig noget Begreb om, hvilken Kamp for Tilværelsen mange enligstillede Kvinder maa føre. Det er ofte beundringsværdigt, den Kamp, som Kvinder, der ere udgaaede fra Arbejderklassen og sidde Enke efter Arbejdere, føre for at holde sig fri for det offentlige, og for at de kunne føre sig selv og deres Børn nogenlunde tørskoede over Livets vanskelige Forhold. Men disse Kvinder fortjene Agtpaaagivenhed, og de fortjene Støtte. Det har hidtil navnlig i Købstæderne været meget vanskeligt for dem at faa en virkelig effektiv Hjælp — navnlig i Vintermaanederne, hvor de have vanskeligt ved at faa noget at bestille. Her er der en god naturlig Opgave for de fri Fattigkasser, men den kan ikke udføres, medmindre de fri Fattigkasser komme til at virke med langt betydeligere Beløb end de, som de navnlig for Købstædernes Vedkommende have haft at virke med i de senere Aar.

Der er den store Mængde arbejdsløse. Jeg tror ikke, at de fri Fattigkasser, selv om de fik betydelig større Statstilskud, ville kunne magte denne Opgave — og den ærede Ordfører var da ogsaa inde paa det samme —, men de kunne i nogen Grad træde hjælpende til, naar samtidig Arbejdernes egne Organisationer gøre, hvad de formaa i saa Henseende. Og at der er Grund for de fri Fattigkasser til at komme de arbejdsløse til Hjælp, derom kan der fornøftigvis ikke herske nogen Tvivl. Stillingen er ofte fortvivlet for Folk, som gerne ville bestille noget, men ikke kunne faa noget at bestille. Forholdet er faktisk dette, at løsladte Straffefanger ere meget bedre stillede end hæderlige arbejdsløse. Der gøres i disse Tider stærk Reklame for at komme Institutioner til Hjælp, der have til Opgave at skaffe Arbejde for løsladte Straffefanger, Tyveknægte, Mordbrændere, Bøller og Vagabonder og ogsaa for andre, som maaske paa Grund af uheldige økonomiske Forhold ere komne paa Kant med Lovene. Der gøres meget, siger jeg, for denne Del af vort Samfunds fattige Mennesker, og det er godt, at der gøres noget for dem. Men det er dog sørgeligt, at de hæderlige fattige, de Arbejdere, der gerne ville bestille noget og aldrig have været paa Kant med Loven, ere daarligere stillede, og at der i det hele ikke er den Opmærksomhed for dem og ikke den Tilslutning til Arbejdet for at skaffe dem Hjælp, naar de ere i Nød, som der er for de andres Nød. Jeg er derfor glad ved, at ogsaa denne Side af Sagen blev fremdragen af den ærede Ordfører, for have vi først begyndt at indse, at det er en naturlig Ting for Samfundet at hjælpe de arbejdsløse og give Tilskud til de fri Fattigkasser, ogsaa med det Formaal for Øje, at disse Kasser skulle kunne sættes i Stand til at hjælpe de arbejdsløse, maa vi ad Aare tage Konsekvensen af dette Skridt, her er gjort, og enten yde saa stort et Tilskud til de fri Fattigkasser, at de fuldt ud magte denne Opgave, eller sørge for at supplere de fri Fattigkassers Virksomhed paa dette Omraade ved at give Tilskud fra Statens og Kommunens Side til dermed beslægtede Institutioner.

Jeg havde tænkt mig, at det ikke var manglende Villie hos Venstre, der var Aarsagen til, at dette Forslag fremtræder i saa beskeden en Form. Jeg havde tænkt mig, at det var bristende Evne hos Regeringspartiet til at føre et virkelig socialt